„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

KÖRLEVÉL

Szeptember 2009

Úgy vélekedjen rólunk minden ember, mint Krisztus szolgáiról és mint Isten titkainak sáfárairól (Isten titkainak kezelőiről) (1.Kor.4:1).

Igenis, eddig rendben volna, Pál apostol: „Úgy vélekedjen rólunk minden ember ...” Mi legyen azonban, ha majdnem mindenki önkinevezett apostoloknak és tanítóknak tart bennünket? De hiszen ő is el kellett tűrje ezeket a vádlásokat (2.Kor.6:8), mindazonáltal egy isteni elhivatottság- és küldetésen ez nem változtatt semmit. Minden emberi gondlkodás- és véleménymód ellenére: *„Kétségtelen, hogy ilyen tényállás mellett a sáfárok, (Isten titkainak kezelői) meg kell feleljenek azon követelménynek, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon”* (2.v), írja Pál apostol tovább.

Hogy tudomást szerezzünk a végidővel kapcsolatos események felől, hogyan és miként kell legyen a vég előtt, teljesen tisztában kell legyünk azzal, hogy milyen volt a kegyelem idő kezdete. Mihelyt meghallotta Keresztelő János Isten beszédének a felhívását (Lukács 3:2), tudatában volt az ő elhivatottsága és szolgálata felől. Ő volt amaz Istentől megígért és elküldött útkészítő (Ésaiás 40:3; Malakiás 3:1), akinek a szolgálatán keresztül mindenki hitre kellett volna térjen (János 1:6-7). Péter aposotl is tudatos volt afelől, hogy milyen szolgálatra hívta és rendelte el őt az ÚR (Máté 4:18-20; Ap.Csel. 15:7). Sőt az ÚR ezeket a Szavakat is intézte hozzá: *„Néked adom a mennyek országának kulcsait!”* (Máté 16:19). Amikor pünkösd napján fellépett, hírdetve a bűnbocsánatot és az ÚR Jézus Krisztus nevében való bemerítkezést (kersztséget), meghatározta ezzel az egyedüli érvényes mintaképet az újtestamentumi gyülekezet teljes idejére.

Pál apostolt hallható módon kapta az ő elhivatottságával kapcsolatos megbízatást a mi feltámadott URUNKtól és hasonlatosan tudatos volt az ő szolgálata felől (Ap.Csel. 9:15; Ap.Csel. 22:6-21). Ezt már arról is fel lehet ismerni, hogy hogyan mutatkozik be az ő 13 leveleiben. Az ő feladatában állt, Isten tökéletes üdvhatározatát az elejétől a végéig megvilágítani (Ap.Csel 20). Ő tanúbizonyságot tett afelől, hogy miként kapta az ő megbízatását az ÚR -tól hallhatóan az ő héber anyanyelvén, amikoris ezek a szavak lettek intézve hozzá: *„... megoltalmazlak Izráel népétől és a pogányoktól, akikhez küldelek téged; Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik az Énbennem való hit által megszenteltettek”* (Ap.Csel.26:17-18). Mint bárki más, aki egy isteni megbízatásban részesedett, ő is tudatában volt annak, hogy milyen kapcsolatban hozta őt az ÚR tekintettel az Ő üdvhatározatára, és véghezvitte azt.

Nóé-ról írva áll: *„És Nóe megtett mindent; mindent pontosan úgy vitt véghez, ahogyan Isten megprancsolta neki”* (1.Mózes 6:22). Átvehetjük az egész Ó-Testamentumot: Ábrahám, Mózes, Józsué, Ilyés, Elizeus, Dávid, Salamon és a többiek mind, mindent pontosan az ÚR utasításához mérten vittek véghez.

Mózesről hasonlatosan az áll írva, hogy *„pontosan úgy járt el mindenben, ahogyan megparancsolta neki az ÚR”* (2.Mózes 40:16). Azután meg vannak adva a részletek is amelyekben engedelmességet tanúsított, *„ahogyan megparancsolta neki az ÚR”* Ezen túlmenően tájékoztatást kapunk az együttmüködésről is, őközötte mint megbízott prófétaként és azok között, akik az ő oldalára lettek állítva. *„Úgy készítettek el minden munkálatokat Izráel fiai, ahogyan megparancsolta az Úr Mózesnek. Amikor aztán megtekintette Mózes az általuk elkészített munkálatokat és a maga részéről megállapította, hogy mindent pontosan az Úr parancsolata szerint készítettek el, köszönetet mondott nekik és megáldotta őket”* (2.Mózes 39:42-43). Igy néz ki egy valódi együttmüködés még ma is Isten igazi szolgatársai között!

Az 1965, július 18-án tartott prédikációban „Doing God a service without His will” ─ „Istenszolgálatot gyakorolni Isten akarata nélkül” , utalást tesz Branham testvér mindazokra, akik elhivatottság és küldetés nélkül, mégis úgy vélik, hogy Isten szolgálatában állnak. Tulajdonképpen ők

képezik a legnagyobb akadályt úgy a gyülekezetben mint Isten országában, mivelhogy nem igazodnak Isten rendeleteihez és nem tartják tiszteletben az Ő rendeleteit.

A Zsidók 3:5-6-ban így áll: *„És a mi Mózest illeti, »ő hű volt ugyan az ő egész házában« mint »szolga«, bizonyságtételéül annak, amit kinyilatkoztatásként hirdetnie kellett; azzal szemben Krisztus hű mint »Fiú« »az Ő saját háza« fölött, és az Ő háza mi vagyunk, feltételezve hogy az örvendetes bizalmat és a reménységet, amelyekkel dicsekszünk, mindvégig szilárdan megőrizzük.”*

Az Ilyés esetében különösen hangsúlyozva van: *„Amikor elérkezett aztán az áldozatbemutatás ideje, odalépett Illés próféta, és imádkozott: »URAM, Abrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon (mutasd meg ma), hogy Te vagy az Isten Izráelben és én a Te szolgád vagyok, és hogy én mindezt a Te parancsolatod szerint végeztem el«“* (1.Kir.18:36).

Branham testvér utalást tehetett a maga esetére vonatkozóan a mennyei követ látogatására 1946 május 7-én, arra amit a mennyei követ üzenet- és egyidejüleg megbízásként is mondott néki, és elvégezte az ő megbízatását pontosan úgy, amint parancsolatban kapta. Az ő páratlan prófétikus szolgálata által isteni üdvtörténelem teljesedet be a végidőben (Malakiás 3:23-24; Máté 17:11; Márk 9:12 sm). Így hangzottak a mennyei Szózat Szavai, amelyek 1933 június 11-én elhangzottak az Ohió folyama fölött: „Amint el lett küldve Keresztelő János, Jézus Krisztus első eljövetele előtt, akként előhírnöke lesz az az üzenet, amely néked adatott, Jézus Krisztus második visszajövetelének.“

Az ÚR elvárja Isten minden igaz szolgájától, hogy az Ő utasításait az Ő parancsolatához (elrendeléséhez) mérten teljesítse. Ez az oka annak, hogy még mindig szabályszerűen beutazom az egész világot hirdetve Isten beszédét, úgy amint 47 évvel ezelőtt utasítva lettem erre: **„Én el foglak küldeni más városokban, az Én beszédemet hirdetni.“** Isten megjútalmazza a hűséget, az Ő beszédéhez való hűséget, az megbízatáshoz való hűséget. Ehhez tartozik a szellemi eledel kiosztása is, úgy ahogy Branham testvérre rá lett bízva.

De hiszen maga az ÚR mondotta a Máté 24:45-ben, összehasonlításképpen arra az időre, mielőtt Vőlégényként visszajönne: *„Következésképpen kicsoda tehát a hű és bölcs szolga, akit az ÚR az Ő háztartása fölé helyezett, hogy idejében kiadja nekik az eledelt?“* Ennek az Igeversnek is be kellett teljesednie. A szellemi eledel, a kinyilatkoztatott Ige, kiosztásra kell kerüljön. Ez az oka annak, hogy az ÚR elvárja valamennyi testvérektől, azoktól akiknek osztályrészük van az Ő közvetlen küldetésében és részt vesznek a szellemi eledel kiosztásában most az utolsó gyülekezeti korszakban, eme küldetésnek szorgalmas és nagyon helyes végrehajtását, tökéletes összhangban a kinyilatkoztatott Igével és tökéletes egyetértésben egymás között. Csak így valósítható meg a hívők közötti egység és egy teljes mértékü helyreállítás, amelynek be kell következnie még mielőtt az ÚR Jézus visszajöhetne (Ap.Csel. 3:20-21).

Mindazonáltal ha a gyülekezetben minden úgy hatályban kell lépjen, amint volt a kezdetben, ez kiterjed és érvényes a szolgálatokra a helybeli gyülekezetben is. Némely testvérek beutaztak más országokat anélkül, hogy egy erre való megbízatásuk lett volna és ki-ki a maga verzióját adta elő, úgy hogy egy fejetlen zürzavar keletkezett belőle. Sőt Antiochiában léteztek abban az időben próféták és tanítók is, azonban mialatt az Istentiszteleteket ünnepelték, bőjtöltek és imádkoztak, szólt a szent Szellem: *„Elvégre válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam (kijelöltem) őket.“* Ez a határozat az IGY SZÓL AZ ÚR Szavára volt megalapozva és Isten velük volt. Maradjanak a testvérek valamennyien a helybeli gyülekezetekből ki-ki a maga helyén, ott ahol van, kivéve az az eset, hogyha az ÚR maga kimond egy más határozatot és egy küldetést.

A Máté 11: 7-19-ig terjedő Igeversekben, félreértethetetlenül tisztázza az ÚR Jézus a Kersztelő János szolgálatát miközben felteszi a kérdést: *„De hát miért mentetek ki? Prófétát akartatok-e látni? Igenis, mondom nektek: egy embert, prófétánál is nagyobbat.!“* (9.v). Az ÚR maga felmutatja nekünk eme szolgálat beteljesedését a Malakiás 3:1-ből és azt mondja: *„Bizony, mondom néktek, nem támadt (nem jelent meg) asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál: de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála“* (12.v) ─ Ennek következtében több mint egy próféta, de nem több mint minden más hívő. A próféták valamennyien meghirdették a Messiás eljövetelét, az Útkészítő ─ előhírnök bemutatta Őt és az ő szolgálata által hidat épített aközött, amit a próféták az Ó-testamentúmban bejelentettek és az Új-testamentum között (Lukács 16:16). Keresztelő János

bejelentette a mennyeknek országát (Máté 3) és az első hívők beléptek a szent Szellem kitöltetése által pünkösd napján Isten országában.

Keresztelő Jánoshoz, Péter és Pál apostolhoz hasonlóan, Branham testvér is, kiváló szolgálatára való tekintet nélkül, éppenolyan egy ember volt min mi. Ilyés prófétáról ez van írva: *„Természeténél fogva Ilyés ugyanolyan ember volt, mint mi, és imádkozott azért, hogy ne legyen eső; nem is volt eső a földön három és fél évig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott ...“* (Jak.5:17-18). Isten valamennyi emberei mind imádkoztak, de egyikük sem részesült imádatban. Aki többre értékel egy embert (többet csinál belőle) mint az ami ─ tudniillik egy halandó ember ─, áldozatul esett a megtévesztés szellemének. Az pedig, hogy Isteneknek lettek mondva, avégett volt, mert Isten beszédének hordozói voltak; Isten az Ő beszédét megszentelt emberekre bízta (János 10:35-36), mindazonáltal mind közemberek maradtak, *és úgy haltak meg mint közemberek* (Zsoltár 82:6-7). Isten újjászületett gyermekeivé csak azért lehettünk, mert Isten beszéde isteni Mag gyanánt el lett ültetve szíveinkbe, mindazonáltal halandó közemberek maradunk testünk átalakulásáig (Filipi 3:21; Róma 11 s.m.).

Figyelmeseknek kell lennünk az útbaigazításra, tiszteletet tanusítani,

A Nehemiás 9-ik fejezete világosan bemutatja Isten útját Izráel népével éspedig elkezdve Ábrahámmal: az Egyiptomból való kivezetés; a Vörös tenger megosztását; miként kísérte és vezette őket a felhő- és tűzoszlop kíséretével úgy nappal mint éjjel; miként tartotta őket szemmel Isten parancsolatokkal és utasításokkal; ellátta őket eledellel és ivóvízzel mindaddig amíg be nem vezette őket az ígéret földére. *„Jóságos Szellemedet is adtad nekik, hogy értelmessé tegye őket és tájékoztatást kapjanak ... Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában, úgy hogy semmit nem nélkülöztek; ruháikat nem nyűtték el, és lábuk nem dagadt meg.”*

Igen, ilyen gondviselésben részesítette Isten az Ő népét. Az Ő szent Szellemét rendelkezésre állította, mannát adott, vizet adott, az ő ruházataik nem koptak el, a negyven év folyamán ujjanon maradtak, az ő lábaik nem dagadtak meg. *„Azonkívül birtokba helyezted őket, országokat (királyságokat) és népeket adtál nekik ... Fiaikat pedig megsokasítottad ... Ettek, jóllaktak és meghíztak. Dúskáltak bőséges ajándékaidban.”* Isten nem azért jelent meg személyesen a tűz- és felhőoszlopban, hogy elmerüljenek annak csodálatában, hanem felmutatta ezzel az útat ─ akkor az Izráel népének és ma az Ő igazi gyülekezetének.

Mindamellett jön a nagy „de azonban”: *„<u>Ők azonban engedetlenné váltak,</u> és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak; prófétáidat meggyilkolták, mert intették (lelkükre beszéltek) és <u>hozzád akarták téríteni őket;</u> és szerfelett gyalázatos dolgokat követtek el”* (26.v).

(Meg)hallgatni, bizalmat/hitet tanusítani és engedelmeskedni ─ ezt akarja elérni Isten az Ő népével. *„Mert nekünk is éppenúgy hirdettetett az Üdvüzenet (Evangélium), mint azoknak; de nekik nem használt semmit a hirdetett Ige, amelyet hallgattak, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták.”* (Zsid.4:2).

Mindezen javak ellennére, amelyekkel ellátta őket Isten, azt kellett mondania: *„Negyven évig utálat fogott el ezzel a nemzedékkel szemben és ezt mondtam: »Tévelygő szívű ez a nép«, ők azonban nem akartak tudni semmit az én útjaimról”.* (Zsolt. 95:10).

Most következik a komoly figyelmeztetés: *„Mindez pedig példaképpen történt velük, <u>figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akikre hamarosan eljön a világ-idők vége”</u>* (1.Kor.10:11). *„<u>Evégett megalapozott amit a Szent Szellem mond nekünk: »Ma ha az Ő hangját halljátok</u> ...”* (Zsid.3:7).

Több mint negyven év telt el a Branham testvér bámulatos óriási szolgálata óta, és mi az eredmény? A különböző irányzatok és táborok és mindnyájan úgy jellemzik magukat mint Isten üzenetének hívei; a legtöbben közülük azonban saját útakon jár, miközben azt vélik, Istennek szolgálnak, anélkül hogy saját maguk Isten akaratának alávetnék magukat és Isten útját az Ő gyülekezetével messziről sem ismerték fel.

Teljesen közömbös az, hogy Izráel vagy a gyülekezet: az igazi hit mindig össze van kötve valóságos engedelmességgel és a bibliai áldás kíséri azt; a hitetlenség pedig együttjár az engedetlenséggel és átok kíséri azt. És mindazok akik idegen tanításokat terjesztenek (hirdetnek), azzal együtt átok alatt állnak,

mert egy más Evangéliumot hirdetnek (Gal.1; 2.Kor.11). Istennel csakis az Ő beszédében lehet találkozni; a sátán ellenben minden (ön)magyarázatban vagy (ön)értelmezésben megtalálható. Vissza kell mennünk a kezdethez ahhoz, hogy hitben és teljes engedelmességben Isten megvilágított útján járjunk.

János apostol, aki már az ő idejében ki volt téve az idegen tanítókkal és idegen prófétákkal való viaskodásoknak, kizárólagosan csak Isten gyermekeihez intézi szavait miközben azt írja az 1.Ján.4:4-ben, miután a 3. versben az antikrisztusi szellemet leleplezte és közszemlére állította, amely már akkor a világban volt: *„Ti Istenből valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert erősebb (nagyobb) az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van. Ők a világból származnak; ezért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.*

Mi azonban Istenből valók vagyunk: mindaz aki ismeri Istent, az hallgat ránk; aki nem Istenből van, az nem hallgat ránk. Erről ismerjük fel az igazság szellemét és a megtévesztés szellemét” (1.Ján.4:1-6). János apostol Isten őszinte gyermekeihez intézi az ő beszédét: *„Ti Istenből valók vagytok”,* és Isten őszinte szolgáival kapcsolatosan azt mondja: *„Mi azonban Istenből valók vagyunk; mindaz aki ismeri Istent, az hallgat ránk ...”* A megjegyzéssel *„Mi azonban Istenből valók vagyunk ...”* önmagát véli és mindazokat, akiket elhívott az ÚR és az Ő szolgálatába állított. Ez az apostoli teljhatalom párosítva az isteni küldetéssel: *„Ahogyan elküldött engem az Atya, Én is elküldelek titeket.”* (Jn.20:21). Őrájuk találnak ama szavak is: *„Aki titeket hallgat, Engem hallgat!”* (Luk.10:16).

Felismerjük tehát, hogy kezdettől fogva létezik az Igazság szelleme és a megtévesztés szelleme, úgyszintén az ezekhez illő két csoport. Mindegyikük közvetlenül egy szellem befolyása alatt áll: az egyik a természetfeletti, Isten szellemének a befolyása alatt, a másik, a világi, az ördög közvetlen befolyása alatt áll. János továbbá megvilágítja: *„Erről ismerhetőek fel Isten gyermekei és az ördög gyermekei: mindaz aki nem cselekszi az igazságot, nem származik az Istenből, és az sem, aki nem szereti az ő testvérét”* (1.Ján.3:10). A kettő annyira gyökeresen eltérő egymástól, mint Kain és Ábel, noha mindketten az Éva anyaméhéből származtak: mindketten egy és ugyanabban az Istenben hitt; mindketten áldozatot hoztak; mindketten imádattal (hódolattal) végezték az áldozatbemutatást. És mégis két gyökeresen eltérő mag volt.

Most pedig hozzátevődik még a részletes kifejezés »(utolsó)üzenet« is, amelyről most különösen szó van. János apostol ugyanis tovább folytatja: *„Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok: »hogy szeressük egymást«; ─ nem a Kain módjára, aki egy tulajdonf gyermeke volt az ördögnek, és meggyilkolta az ő testvérét; És miért gyilkolta meg őt? Mert az ő egész életvitele/elfoglaltsága gonoszak voltak, ellenben az ő testvérének az életvitele/elfoglaltsága pedig igazak voltak”* (11-12). Amint Branham testvér hangsúlyozta, minden ébredésből két különböző mag jön létre, amelyek mindig ikrekként születnek. A mi URUNK az Ige hirdetésének üzenetét a magvetéshez képest hansonlította és így fejtette ki nézetét a Máté ev.13:24-38-ban: *„... a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly (dudva) a gonosz fiai.”* Mindkét mag egy és ugyanabban a szántóföldben vettetik. Az Emberfia a jó magot veti, az ellenség pedig a gonoszságot. A nap pedig érleli sugaraival úgy az igazakat mint a gonoszokat, és ugyanaz az eső itatja úgy az igazakat mint a hamisakat (Máté 5:45). Az ő gyümölcseikről fogjátok őket felismerni nem pedig az ő adományaikról!

Amit pedig a mi Urunk a hitetlen zsidóknak mondania kellett akkor, az még ma is érvényes mindenkire nézve a nemzetekből: *„Aki az Istenből van (Isten tulajdona), hallgat arra amit Isten mond; az inditéka annak, hogy nem hallgatok Isten beszédére az, hogy nem az Istenből valók vagytok (nem vagytok Isten tulajdonai)”.* (János 8:47). Az Ő tanítványaihoz fordulva IGY SZÓLT AZ ÚR AKKOR ÉS MA: *„A ti szemeiteket pedig boldogoknak dicsérhetőek, mert látnak, és füleitek mert hallanak”* (Máté 13:16). Mindenkorra igaz marad: Aki Istentől lett megbízva, Isten beszédét fogja tovább adni! És mindaz aki Istenből született, hallgat Isten beszédére! De hiszen a teljes Írás Istentől ihletett (2.Tim.3:16), mert a Szent Szellem ihletése és befolyása alatt, az Istentől megszentelt emberektől hirdetve lettek mindama dolgok, amelyekbe még az angyalok is vágyakoznak beletekinteni (1.Péter 1:12). Megmarad ennél: Az utolsó, tiszta bibliai Ige-üzenet eléri a föld végső határait, és mindazok akik valóban Istenből vannak, hallgatnak Isten Ige-üzenetére.

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Megszentelődés az Igazságban

Utolsó Körlevelünkben április/május 2009-ből írtunk mindazok különválasztásról/elkülönítéséről és előkészítéséről, akik a menyasszony gyülekezethez tartoznak. A visszhang lenyűgöző volt. Felfogtuk, hogy miről van most jelenidőnkben szó, ugyanis a hitengedelmességről, a Vőlegény isteni életének a leleplezéséről az Ő menyasszonyában. Így kihangsúlyoztuk azt, amit Branham testvér értelem szerint mondott: **„Az egész Ó-testamentum folyamán számtalan bárányok lettek lemészárolva, amelyeknek vére engesztelésül kiontatott, ámde az áldozati állatok életét nem lehetet átültetni/átvitelezni azokra, akik az áldozatot hozták. Ámde Isten Fiának feláldozása által, a golgotai kereszten kiontott vérének engesztelő feláldozása által, csodák csodája jött létre. Ugyanaz az isteni, örök élet, amely volt már a Megváltóban, az újjászületés által létre jön valamennyi megváltottakban. Istennek valamennyi fiai és leányai ugyanazt az életet kapják, amely már megvolt Isten Fiában, valamennyi erényeivel együtt, sőt maga a Jézus Krisztus sajátosságával.”**

Minden időkre igaz marad ez: *„Mert mindkettő, úgy a Megszentelő mint a megszenteltek, mind egy Atyától származnak; ez az oka annak, hogy nem is szégyeli őket »testvéreinek« nevezni, mialatt azt mondja: »Hirdetni akarom nevedet az Én testvéreimnek, a gyülekezet körében dicsérni akarlak téged«; ... és ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmasságot gyakoroljon és egy hű főpap legyen Istennel átellenben, hogy kieszközölje az engesztelést a nép bűneiért”* (Zsid.2:11-12+17).

A véren megváltott sereg egyszer s mindenkorra megigazíttatott és megszenteltetett *„Őbenne, aki halálra adatott a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért”* (Róma 4:7-8).

A Szent Szellem közremüködése által elvezettetnek és megszenteltettnek az Ige tökéletes Igazságába: *„Szenteld meg őket a Te Igazságodban: A Te beszéded az Igazság”* (János 17:17).

Ehhez tartozik a Jézus nevének a kinyilatkoztatása, akiben Isten mint Atya a Fiuban mindennel megajándékozott minket: *„Kinyilatkoztattam/lelepleztem a Te nevedet az embereknek, akiket nékem adtál a világból. A tieid voltak (Te hozzád tartoztak), és nékem adtad őket, és ők megőrizték a Te Igédet”* (János 17:6).

Még mielőtt az ÚR az Újtestamentumban azt mondotta: *„Egy új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szerességtek egymást”* (János 13:34), azt mondta az ÚR az Ótestamentumban, hogy egy új Szövetséget akar kötni és az Ő népét új szívvel fogja megajándékozni, és egy új szellemmel, igenis egy új életet helyezett kilátásba az Ő népének (Jeremiás 31:31-34; Ezékiel 18:31-32 s.m.).

A megváltás annyira tökéletes, amilyen a tökéletesség csak lehet: teljes mértékben megigazulás, megujulás és újjászületés a Jézus Krisztus halottakból való feltámadása révén egész a beteljesülésig, elpecsételésig és a Szent Szellemmel való vezetésig.

Istennek titokzatosságai

A bevezető Igeversben úgy vannak leírva Jézus Krisztus szolgái mint *„Isten titkainak sáfárai (Isten titokzatoságainak kezelői)“*

A Máté 13, Márk 4 és Lukács 8-ban így szólt az ÚR az Ő tanítványaihoz: *„Néktek adatott, hogy felismerjétek Isten országának a titkait, a többieknek azonban csak példázatokban vannak előadva.”*

Aztán tudtul adja az apostol a különböző titokzatosságokat részletesen: *„Ugyanis, nem szeretnélek tájékozatlanságban hagyni testvéreim <u>eme titokzatosság felől</u>, hogy ne adjátok oda magatokat az önhittséges bölcsességnek: a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak”* (Róma 11:25). Istennek megvan az útja Izráel népével és úgyszintén megvan az Ő útja a gyülekezettel is.

A továbbiakban azt írja Pál apostol: *„Nézzétek, ímé <u>egy titkot</u> mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan át fogunk változni.”* (1.Kor.15:51). Ebben a fejezetben mindenekelőtt Jézus Krisztus feltámadása van szemünk elé tárva mint zsenge, azután pedig azoknak

első feltámadása akik a Krisztusban elaludtak és a Krisztusban élők átváltozása a hallhatatlan állapotba az elragadtatáskor és végezetül a második feltámadás az utolsó ítéletre az idők végén (Jel. 20:11-15). Az 1.Kor. 15:52 –ben egész világosan mondja Pál apostol, hogy a feltámadás és az átváltozás egyetlen egy szempillantás alatt fog lezajlani. *„Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandó test fel kell öltse a halhatatlanságot. Amikor azonban ez a halandó test átöltözte a hallhatatlanságot (romolhatatlanságot), akkor beteljesül ami meg van írva: »Elnyeletett a halál a győzelemben (teljes diadal a halál fölött).«”* (1.Kor.15:53-54).

Az Efézus 1-ben az isteni üdvhatározat tökéletességre jutásáról van szó mindazokkal akik a világ megalapítása előtt eleve ki lettek választva, mindazok akik a Jézus Krisztus visszajövetelekor Isten akaratában és készenlétben találtatnak. *„Mert az Ő kedvtelésének alapján megismertette velünk az Ő akaratának titkát, amelynek megvalósítását szándékosan, akarattal magára vállalta”* (9.v).

Pál apostol tovább írja: *„... tudniillik, hogy kijelentés által ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam. Ha elolvassátok megtudhatjátok (felismeritek) belőle, a Krisztus titkával való bizalmasságomat (betekintésemet abban)...”* (Efézus 3:3-4). Igenis, az ami a korábbi korszakokban és az Ó-testamentumban még nem lett kinyilatkoztatva, azt leleplezte Isten most az Ő szent apostolai- és prófétáinak:

„... mégpedig azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az Ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak a dicsössége a pogány népek között. Ez a gazdagság abban áll, hogy Krisztus ti bennetek van, mint a dicsősség reménysége” (Kol.1:26-27).

Az 1.Tim.3-ban még egyszer utalást tesz az apostol Isten titokzatosságára miközben ezt írja: *„És kétségbevonhatatlanul nagy a kegyességnek (az istenfélelemnek) eme titka: »Isten lelepleződött (láthatóvá lett) hústestben, igaznak bizonyult szellemben, megjelent a küldötteknek (a megbízott angyaloknak), hírdetve lett a pogányok között, hittek benne a világon, felvétetett a dicsősségben.«”* (16.v). Itt találkozunk Isten egyszeri titokzatosságával: Isten láthatóvá lett hústestben mint Immánuel ─ velünk az Isten. Ez a Jézus tanúságtétele Isten gyülekezetében, amely az igazságnak oszlopa és alapja (15.v).

Léteznek tehát Istennek különböző titokzatosságai, az Isten országát illető titokzatosságok és létezik eggyes számban ISTENNEK A TITOKZATOSSÁGA. Mi pedig kegyelemből mondhatjuk: Isten mindent leleplezett előttünk az Ő Szent Szelleme által. Az ÚRÉ legyen a tisztelet a Branham testvér szolgálatáért, aki a Biblia utolsó fejezetéig, az igazságnak megfelelően tanította mindazt, ami tudtul adatott a prófétáknak és apostoloknak.

Mindazonáltal mi személyesen fel vagyunk szólítva arra, hogy alávessük magunkat a vizsgálatnak, ha nyilvánvalóvá lehetett-e a Krisztus a mi személyes életünkben, ha felvettük-e és magunkban hordozzuk-e az ÚR Jézus lényét minden Ő erényeivel együtt (2.Péter 1). Mert csak ez esetben lehetünk nyilvánvalóvá Ővele együtt az Ő dicsősségében (Kol.3:1-4). Pál apostol, aki a titokzatosságok felől ír, összefoglalja a dolog lényegét ─ egy mindent felülmúló útra utalva: *„Ha embereknek vagy anyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha a prófétai beszéd ajándékával rendelkeznék és minden titkot ismernék, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes a hitem úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, de a szeretet hiányzik nálam, semmi vagyok.”* (1.Kor.13:1-2). Csak Isten tökéletes szeretete jút oda be, így értesült efelől Branham testvér is, az „idő függönye mögött”-i élményében.

Isten szeretete Isten ismertetőjele – az Ő jellegzetessége mi bennünk, mivelhogy Isten a szeretet, és amennyire bizonyos az, hogy Isten szeretete nyilvánvalóvá lett a Megváltóban a golgotai kereszten, annyira bizonyos az is, hogy az isteni szeretet nyilvánvalóvá lesz valamennyi megváltotakban. Ámen.

Mi történik a Jézus Krisztus visszajövetelekor?

Az 1.Thess. 4:13-17-tel kapcsolatosan, tisztázatul még egyszer kell mondani ill. kell írni némely megállapításokat. Branham testvérnek némely nyilatkozatai (mondásai) az ő prédikációjából „az elragadtatás” részbelileg át lett értelmezve abban az értelemben, hogy az „ébresztői hívójel” az

1.Thess.4-ből, amely tulajdonképpen egy „parancsoló hívójel”, »az (isten) üzenete« lenne, és hogy az ÚR 1963-óta egy folyamatos leszállásban lenne.

Elmélkedjünk az 1. Thess.4:13-17 –ben írott szövegszakaszról közösen, hogy megállapítsuk, kihez van intézve ez az ébresztői hívójel.

13-ik vers: *„Nem szeretnénk, testvéreink, ha bizonytalanságban lennétek az elhunytak felől, és nem kell szomorkodnotok mint a többieknek, akiknek nincs reménységük.”* Itt egészen világos, hogy a Krisztusban elaludtak vannak ezzel az Igeverssel vélve.

„Mert amilyen bizonyosan hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által és Vele együtt egyesíti őket” (14.v) És újra ez elaludtakról van szó.

„Mert azt az Úr Szavának alapján mondjuk nektek: hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az ÚR eljöveteléig, semmiképpen sem előzzük meg azokat, akik elaludtak” (15.v). És ismételten az elaludtakra van utalás téve.

„Mert maga az Úr fog alászállni a mennyből, mihelyt elhangzik az Ő parancsoló hívójele, mihelyt megszólaltatja a hangját a főangyal és mihelyt megszólal Isten trombitája, feltámadnak először a Krisztusban elhunytak” (16.v). Ez, ami az 1.Thess. 4-ben itt fel van sorolva, nem évek folyamán fog lezajlani, hanem közvetlenül a Jézus Krisztus visszajövetele pillanatában, amikoris a Kristusban elhunytak feltámadnak és a Krisztusban még életben maradottak átváltoztattnak.

A négy említett Igeversekben tehát nem egy üzenetről van szó, amely az élőknek van prédikálva, hanem egész egyértelműen a parancsoló hívójelről, amelyet maga az Úr fog intézni a Krisztusban elaludtakhoz éppen úgy mint a Lázár esetében.

Majd csak a 17.ik versben vannak megszólítva a még Krisztusban élők: *„Azután mi, akik még élünk és megmaradtunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az ÚR fogadására a levegőbe; és így mindenkor az ÚRral egyesítve leszünk.”* Ámen!

Branham testvér teljesen egyértelműen tanított a Bibliával, tudniillik hogy az Újtestamentumi gyülekezettal kapcsolatosan, Krisztusnak három eljövetele van:

„Ő eljött egyszer, hogy az Ő menyasszonyát megváltsa,
Ő el fog jönni másodjára, hogy az Ő menyasszonyát az elragadtatásban magához vegye.
Ő újra el fog jönni az Ő menyasszonyával együtt, hogy felállítsa az ezeréves békebirodalmat.”
(prédikáció 1961 április 27).

Pontosan így fog lezajlani. Ámen. Éppenúgy mint sok más tévtanítás, úgy a teóriák (elméletek) is a Krisztus visszajövetelével kapcsolatosan, az ellenség kiagyalása. Igenis, a szószoros értelmében megtévesztő fantáziák, előokozója pedig a megtévesztés és a hazugság szelleme. Amennyibena prédikációt tovább olvassuk, úgy a Branham testvér állítólagosan nehezen érthető megjegyzései/észrevételei, tisztázva/szemléltetve vannak könnyen érthető megjegyzésekkel, éspedig tökéletesen egyértelműen.

Az „üzenet” fogalom annyira fontos volt Branham testvérnek, hogy több mint négyezerszer használta azt. És mert a bibliai utolsó üzenet megelőzi Jézus Krisztus második visszajövetelét, elhangzik a föld végső határáig mint kiáltó meghívás (Máté 25:6). Most igaznak bizonyul ugyanaz, ami ki lett mondva vonatkoztatással a Kersztelő János szolgálatára: *„Hallgass oda, kiáltónak hangja hangzik ...* (Ésaiás 40:3; Máté 3:3). Ez okból hídat vert Branham testvér az ő prédikációjában „az elragadtatás” azonnal a Máté 25-ik fejezetéhez miközben a következőket mondotta: **„Először elhangzik egy üzenet: »Ez a lámpások megtisztításának az ideje. Keljetek fel és hozzátok rendbe a ti lámpásaitokat.«”**

A Jézus Krisztus visszajövetelénél fogva, parancsként fog elhangzani az ébreszői kiáltás, a Krisztusban elaludtakhoz intézve, akik aztán tüstént feltámadnak. Eztkövetően mindazok akik a Krisztusban élnek velük együtt elragadtatnak a felhőkön (17.v), az ÚR Jézus elébe. Az Írásban minden isteniesen rendezett és szószorosan beteljesüléshez jut, az ígéretek szerint. Ámen.

És mert a rendkívüli esemény 1963 február 28 ból össze van tévesztve az ÚR visszajövetelével, szükségszerűen fontos, hogy utalást tegyünk még egyszer a felhőben lezajló eseményre. Maga Branham testvér kezében vette a fényképet a felhővel és hét különböző prédikációban a következőket mondta: **„Itt úgy látjuk az URAT mint Bíró, aki a borostyánkő színü felhőben megjelent.”**

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Általánosan ismert az is, hogy Branham testvérnek meg lett mutatva egy látomásban a hely, ahol ez a rendkívüli esemény bekövetkezik. Az ÚR utasításának engedelmes lévén, Branham testvér 1963-ban Tucson-ba költözött, úgy amint mondotta vala nekem már 1962 decemberén; aztán február végén történt, hogy felment a hegyre kb. 40 mérföldnyire Tucson-tól Északkeletre, arra a helyre, amelyet az ÚR mutatott vala neki. Ez az a hely, ahol valóban bekövetkezett ama rendkívüli esemény, amikoris az ÚR a természetfölötti felhőben megjelent, éspedig úgy, amint ismételten kihangsúlyozta, mint Bíró.

Jézus Krisztus gyülekezetének, ez az esemény éppenolyan nagy jelentőséggel bír, mint az ÚR megjelenése tűz- és felhőoszlop kíséretében a Mózes idejében és mint Isten dicsősségének a megjelenése a felhőben a Máté 17:5-ből. Mi egyszerüen szem előtt kell tartsuk azt, hogy nem Mózes vagy János és nem Branham testvér voltak azok, akik bemutatták volna az ő program- vagy előadásaikat, hanem maga Isten volt az akkor is és ma is, aki különböző időkben az Ő üdvhatározatának megfelelően kinyilatkoztatta és kinyilatkoztatja magát. Aki előtt ez nem lesz egész világos, az messziről sem tudja besorolni Isten természetfölötti müködését.

Valahányszor Branham testvér ismételten kiemeli: „Itt látjuk az URAT mint Bírót”, akkor ez különös jelentőséggel bír. De hiszen ez a megjelenés a hét pecsétek megnyitásának időpontjában történt. A hét pecsétek megnyitása következtében elhangzott az utolsó bibliai üzenet, amely által Isten gyermekeinek a figyelmessége újra központosítva lett arra, hogy IGY SZÓL AZ ÚR az Ő Igéjében.

Következetesen tehát, semmiképpen nem az Úr testi megjelenése zajlott le, amelyre még jövőbenileg várunk, hanem láthatóvá lett a természetfeletti megjelenésben mint legmagasabb rangú BÍRÓ a felhőben, azon célból hogy egyértelműen nyilvánvalóvá tegye, hogy elérkezett az ideje annak, *amikor az ítélet Isten háza népén elkezdődik”* (1.Péter 4:17), tudniilllik hogy ez időponttol kezdve Jézus Krisztus gyülekezetében, minden egyeztetve kell legyen Isten beszédével. A legfelsőbb Bíró így szól: *„Az a beszéd amelyet intéztem hozzátok, az lesz a ti Bírátok ama napon.”* Tekintettel a megjelenésre azt mondta Branham testvér: **„Ő az univerzum legmagasabb rangú Bírója, az ég és a föld legmagasabb rangú Bírója. Ő az Isten: senki más, mint maga az Isten. Ő az igaz Isten, aki embertestben leleplezte önmagát és Isten Fiának neveztetett.”** (Istennek egy szolgálatot tenni ..., 1965 nov.27.).

A fénykép a természetfeletti felhővel éppoly jelentőséggel bír mint a fénykép a tűzoszloppal a Branham testvér feje fölött. Ennélfogva nem emberi kiagyalt történetekkel van dolgunk, hanem Isten természetfölötti működésével. A fénykép a felhőoszloppal 1950, január 20. lett fel felvéve, Houston, Texasz-ban, Ayers és Kippermann fényképészektől minekutána valódisága igazolva lett. De hiszen Branham testvér mondhatta volna ezerszer is: „Az ÚR közöttünk van a felhőoszlopban ugyanazon a módon, amint Mózes- és Izráel népével is volt”; amennyiben nem lett volna igazolva éspedig látható módon, mindenki gondolhatta volna magában: „Kétségkívül, hogy ez az ember ezt mondja, de hol a bizonyitéka? Valóban igaz-e amit mond?” Határozottan, reálisan igaz!

De hiszen Branham testvér mondhatta volna ezerszer is: „Az Úr megjelent nekem a természetfölötti felhőben”; de ha a bizonyiték kimaradt volna, mindenkinek lehetet volna kifogása az ő saját mentségére. 1963 február 28. számos sokaság láthatta a természetfölötti felhőt az ég tiszta mennyezetén. Dr. James McDonald a Tucson-i egyetemről igazolta ennek valóságos feltünését, miután 82 fényképet felbecsült, és egy cikkben írt is efelől, ez a kiadás le lett nyomtatva a „Science”-magazinban. A „Life” – magazin is beszámolt eme kísérőjelenségről 1963 május 17. miközben „a High Cloud Ring of Mystery” – „egy magas felhő, egy titokzatos gyűrű” – nek nevezte meg.

De hiszen ezen eseményeket nem a véletlenség okozta elő. Isten maga volt az előidézője és Ő akaratára jött létre. Tulajdonképpen az egész keresztény nagy-világ tudomására jutottak mindazon események, amelyek Isten végzésével jelen időnkben lezajlottak, mégiscsak az igazi hívők tudják ennek üdvtörténeti jelentőségét besorolni és felismerik ezáltal az isteni üzenetet, amely azóta folytonosan Isten utolsó hívásaként elhangzik és amely megelőzi Jézus Krisztus második visszajövetelét: „Imé jön a Vőlegény!”

1963 február 28. semmi nyoma nem volt valamilyen feltámadásnak, egy átalakuláson nem esett át senki és az elragadtatásnak sem volt semmi nyoma. Nem utalhat senki ezzel az eseménnyel, Jézus Krisztus hústesti visszajövetelére-megjelenésére, amelynélfogva először feltámadnak azok, akik a

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Krisztusban elaludtak, és azután átváltoznak mindazok akik Őbenne élnek és elragadtatnak hogy az ÚRRAL találkozzanaka felhőkben. Mindamellett a legfontosabb eseménnyel van dolgunk, Jézus Krisztus visszajövetele előtt, hogy figyelmességünket arra irányítsa, amit Isten az Ő örök Üdvhatározatának megfelelően időnkben végez. Tudatában vagyunk tehát annak, hogy egyedül az Úr a végleges meghatározott Bíró és hogy úgy most és a úgy a végítéletkor mindenekre az Ő beszédéhez mérten fogja a végítéletet kimondani.

Törvény és kegyelem

Az egész Új-testamentumban 162 olyan utalást találunk, amelyek egészen különböző összefüggésekben utalással vannak a törvényre, és egy felszínes megfontolás után azt lehetne gondolni, hogy ellentmodások vannak benne. Mindazonáltal nem ez az eset: Minden úgy és ott áll írva, ahova odatartozik. Ugyanez vonatkozik a kegyelemre is.

„Mert a törvény Mózes által adatott, ám a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg” (János 1:17). A mi URUNK így mondja: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását megszüntessem! ÉN nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tesgyem, hanem hogy betöltsem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg a föld és az ég el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik”* (Máté 5:17-18).

Pál apostol pedig így írja: *„Mert a törvény végcélja Krisztus, hogy mindazok, akik hisznek (minden hívő), megigazulásra jusson”* (Róma 10:4). Itt valóban a *telos* – cél szó áll a görög szövegben: Krisztus célra rendelte el a törvényt, egy végcélra, éspedig a kegyelem és az igazság végcélját.

A Róma 3:20-ban írva áll: *„mert a törvény cselekedeteinek alapján nem fog megigazulni egyetlen halandó sem Őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.”*

De hiszen nem lenne ismeretünk sem afelől, hogy miben áll az áthágás, miben áll a bűn mint pl. a hazugság, házasságtörés vagy gyilkosság, ha nem ismertette volna meg velünk Isten a törvény által.

Evégett a megfejtés: *„Mi következik tehát ebből? Avagy bűn-e a törvény? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a végzetes élvezetet/kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: »Ne hagyd magad a kívánságtól sodortatni«”* (Róma 7:7).

De hiszen a törvény nélkül nem létezett volna soha a megszegés és az elítélés sem. A rábizonyítás nélkül a törvény által, a kegyelem és a megkegyelmezés létre sem jöhetett volna.

A megtérésünk pillanatában tökéletes bűnbocsánatot nyerünk minden mi bűneink- és törvényáthágásainkból. Azáltal, hogy Isten befejezett megváltási művét hit által elfogadjuk, végbemegy a tökélets megigazulás. *„Boldogok, akiknek megbocsátattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek bűneik; Boldog az az ember, akinek az ÚR nem tulajdonít (akinek az ÚR nem számítja fel a) bűnt.”* (Róma 4:7-8). Egyidejűleg erőhöz jutunk, hogy Isten beszédéhez mérten Isten akarata szerint folytassuk életmódunkat.

Nemcsak a bűn- és az áthágásokból lettünk megváltva, hanem felszabadultunk az átok alól is. *„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, azáltal hogy, átokká lett értünk – mert úgy áll írva: »Átkozott mindaz, aki fán függ«”* (Gal.3:13).

Krisztus tehát tökéletesen megváltott minket, viszont soha nem nyitotta meg számunkra a kaput arra, hogy olyan dolgokat cselekedjünk a kegyelem idő alatt, amelyekkel áthágásban kerülünk sőt még átok alá is. Homlokegyenest ellenkezőleg: Egy a tíz parancsolat közül így hangzott: *„Ne ölj!”* Az ÚR Jézus azonban ezt mondotta ebben az összefüggésben: *„... Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára (mérges reá), méltó arra, hogy ítélkezzenek felette ... aki pedig azt mondja atyjafiának:»bolond!« méltó a gyehenna tüzére.”* (Máté 5:21-22).

Ha az ÚR a törvényben meghagyta: *„Ne légy házasságtörő!”* és *„Ne kívánd meg a te felebarátod feleségét!”,* úgy nem hatálytalanította ezt a kegyelem idejében sem, ellenkezőleg még inkább súlyosbította, miközben ezt mondta: *„Én pedig azt mondom nektek, hogy aki kívánsággal tekint valakinek a feleségére, már paráznaságot követett el vele az ő szívében.”* (Máté 5:28). Ugyanez áll írva vonatkozással az 5. Mózes 24-re is, ahol egy férfinak meg volt engedve, hogy feleségének egy

elválólevelet adjon: *„Én ellenben azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét (elválik tőle) – paráznaság esetét kivéve - ,vétkessé teszi magát azzal, hogy házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el”* (Máté 5:32).

Pál apostol megismerteti velünk, miben áll az ő apostoli hivatalának a végcélja: *„... aki által kegyelmet és az apostoli hivatalt kaptuk, hogy az Ő nevének dicsőségére hitengedelmességre serkentsünk minden pogány népeket”* (Róma 1:5). Ő felmutatta azt is, milyen kell legyen az igazi hívők élete: *„Én ellenben meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy a továbbiakban Istennek éljek: Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amit most még testben élek, az Isten Fiában való hitben élek, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. Én nem vetem el Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus csakugyan hiába halt meg.”* (Gal. 2:19-21).

Mindamellett ő is hivatkozással van a tíz parancsolatra, pl. Akkor amikor a gyermekeket felszólítja, az ő szüleik iránt engedelmességet tanúsítani: *„»Tiszteld apádat és anyádat!« ─ ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik”* (Efézus 6:1-2). Zsidó létére, mint aki oktatást kapott az írásokban, ismerete volt a tizenkét átokmondásról is az 5. Mózes 27-ből, ahol a többek között meg van írva: *„Átkozott, aki gyalázza (nem veszi figyelembe) apját és anyját!”* Következetesen mindaz aki gyalázattal vagy tisztességtelenül illeti legyen az apja vagy anya, átok alá kerül ─ még akkor is ha szép ájtatosan és istenfélelemmel beszél a kegyelemről.

Az 1.Kor. 5-ben létezett egy eset, amelyhez Pál apostol ─ noha kegyelemben gazdag ─ azt mondja: *„... és át akarjuk adni az illető embert a sátánnak, teste pusztulására, hogy a szellem üdvözüljön az Úrnak ama napján”* (5.v). Határozottan, hogy szem előtt tartotta az 5.Mózes 27:20-ban található Igeverset: *„»Átkozott, aki apja feleségével hál; mert apja takaróját emeli fel!«, Az egész nép mondja rá: »Ámen! Úgy legyen!«”* (20.v).

Amit Isten az Ő törvényében mondott, az érvényes a kegyelem idejével kapcsolatosan is: *„Mert aki ezt mondta: »Ne paráználkodj«, ─ ezt is mondta: »Ne ölj«. Ha pedig nem paráználkodsz, de ölsz, megszegője lettél az egész törvénynek.”* (Jak.2:11).

Pál apostol teljes komolysággal figyelmezteti a gyülekezetet: *„Avagy nem tudjátok-é, hogy senki azok közül, aki igazságtalanságot cselekszik, nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjetek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmazók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.”* (1.Kor.6:9-10).

De hiszen a kegyelem annyit jelent, mint Isten Igéjét, a parancsolatokat a maradéktalanul éljük. A mi mindennapi életünkön keresztül igazoljuk azt, hogy életünket áldás vagy átok kíséri. Aki valósággal a kegyelemben él, az szem előtt tartja Isten minden beszédét és asszerint igazítja az ő életét. Minden országnak megvannak a saját törvényei, sőt törvénykönyvel rendelkeznek, noha természettől fogva életünk folyamán nincs konfliktusunk a törvénnyel. Isten igazi gyermekei élete tanuságtételt tesz afelől, hogy: kegyelemben élnek és Isten törvényével egyáltalán nem jutnak ellentmondásban vagy akár valamilyen ítélet alá. És ha mégis megtörténne egyszer, úgy szószólónk van Jézus Krisztusban, aki közbenjár érettünk (1.Ján.2:1).

Ő maga felmutatta nekünk, hogyan teljesíthetjük az Ő törvényét teljes mértékben: *„Szeresd az URAT, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a legfőbb parancsolat. A második hasonló ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint magadat!« E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”* (Máté 22:37-40). Ámen! Azoknak akik kegyelemben részesedtek módjukban áll, saját erőfeszítés nélkül, életüket ehhez kiigazítani, mert az Isten és testvéreik iránti szeretet kiöntetett az ő sziveikben.

Pál apostol ígyírja a Rómaiaknak: *„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. ... A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak; ennélfogva a szeretet tehát a törvény betöltése”* (rész 13:8-10). Mindaz aki szereti felebarátját, nem vesz el tőle semmit, nem károsítja őt semmiben, csak jót tesz neki és így valóban automatikusan eleget tesz Isten igényeinek. Ezért is áll írva a Gal.5:14-ben: *„Mert az egész törvény ebben az egy parancsolatban beteljesedik: »Szeresd felebarátodat, mint magadat«”*

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Boldogok mindazok, akiken Isten tetszése megnyugodhat és akikre valóban rátalál: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak; mivel az élet szellemének a törvénye a Krisztus Jézusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erötlen volt a test miatt ─ Isten elítélte a bűnt a hústestben, azáltal hogy elküldte tulajdon Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben, hogy a törvény követelése beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem szellem szerint”* (Róma 8:1-4).

Két különös rendelet Izráellel kapcsolatosan

Isten elrendelte az Ő Szövetséges népének, Izráelnek a „körülmetélkedés szövetségét” és a szombatot is mint „örök szövetséges jel” gyanánt. A körülmetélkedés visszavezethető már Ábrahámra: *„Körül kell metélni azt is, aki a házban született, azt is, akit pénzen vásároltak: abban áll fenn az Én Szövetségemnek a jele a testeteken örök szövetség jeleként!”* (1.Mózes 17:13).

„... sőt a körülmetélkedés külső jelét is körülmetéletlen állapotában tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden olyan hívőnek, akik körülmetéletlen állapotban is hisznek, hogy azok is igazaknak fogadtassanak el, és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem a hit nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének.” (Róma 4:11-12). Ámen.

Egy újszülött fiúgyermek körülmetélése a nyolcadik napon születése után, szent kötelezettség volt Izráelben. Az első nemzési aktussal kapcsolatos visszaemlékeztetés jeléül a paradicsomban, amelynek következtében az egész emberiség a bűnesetben lett ragadva. Sőt az Izráel népe kivonulásakor Egyiptom földéről, az Úr meg akarta ölni Mózest, mert elmulasztotta, az ő fiát körülmetélni. Ezt elintézte aztán azonnal a gyerek édesanyja (2.Mózes 4). Maga az Isten Fia is körül lett metélve nyolcadnapon születése után, mert a bűneset következményét az Ő testén kellett hordoznia, az Ő születésétől az Ő haláláig, felszegezve azt a keresztfára. Bármi legyen az, amit Isten elrendelt, összeköttetésben áll a jóvátétellel; az emberi elveszett állapot történetét helyettesítve az isteni üdvtörténelem által. Noha Ő maga bűnnélküli volt, Szellemtől nemzve, az Ő emberi hústestében helyettesen mi érettünk mindent magára kellett vennie. *„Bűneinket Ő maga vitte fel az Ő testében a fára, hogy bűneinkből szabaddá téve (mentesen), az igazságnak éljünk: az Ő sebei által gyógyultatok meg”* (1.Péter 2:24).

Pál apostol is körülmetéltetett nyolcadnapon (Filipi 3:5) és tekintettel a zsidókra, az ő szolgatársát Timóteust is körülmetélte (Ap.Csel.16). Mégis a Kórinthusbeliekhez ezeket az Igéket intézi az apostol: *„Körülmetélten hívatott el valaki, úgy ne próbálja meg azt visszamenően megváltoztatni; és aki körülmetéletlenül hívatott el, ne metélkedjék körül.”* (1.Kor.7:18).

Azután pedig pontot tesz a témára amikor ezt írja: *„... a körülmetélés a szívben kell végbemenjen a Szellem által, nem peidg a betű szerint ...”* (Róma 2:29).

És miután Pál apostol ismét és ismét beszélt és írt a körülmetélélsről, összefoglalóan a következőket adja elő:

„Met a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem a körülmetéletlenség; hanem csak »az új teremtés«; és mindazokra akik eme zsinormérték (szabály) szerint élnek: azokra jöjjön a békesség és az irgalmasság, tudniillik az Isten Izráele fölé” (Galata 6:15-16).

Ami a szombati nap megtartását illeti, ismételten kérdéseket intéznek hozzám, főképpen azért is, mert a tíz parancsolatok egyikéhez tartozik (5.Móz.5). Az 1.Mózes 2:3-ban így áll írva: *„Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot; mivel azon a napon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után.”*

A hetedik napot nemcsak hogy megszentelte Isten, hanem az Ő népének, az Izráel népének tökéletes nyugalmi napnak rendelte azt el, ezen a napon még a tüzet sem volt szabad meggyújtani (2.Móz.35:3).

„Hat napon át végezni lehet a munkát, de a hetedik nap a teljes nyugalom napja, az ÚRNAK szentelt ünnepnap: csalhatatlanul legyen halállal megbüntetve az, aki valamilyen munkát végez a szombat napján! Így tartsák meg Izráel fiai a szombatot (üljék meg az ünnepet), azáltal hogy nyugalom napjává

teszik azt (megünnepelik azt) nemzedékről nemzedékre, mint egy örök kötelezettséget. Örök jel legyen ez köztem és Izráel fiai között! Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget és a földet, de a hetedik napon ünnepelt és megpihent” (2.Mózes 31:15-17).

Izráellel kapcsolatosan azt mondja az ÚR: *„A szombatjaimat (a nyugalom napjait) is nekik adtam, amely a Szövetség jele kellett volna legyen köztem és őközöttük, hogy felismeréshez jussanak, hogy Én vagyok az ÚR, aki megszentelem őket”* (Ezékiel 20:12).

„Majd alászálltál a Sinai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes útmutatásokat és megbízható törvényeket, jó szabályzatokat és parancsolatokat. A TE szent szombatodat (nyugalmad napját) is megismertetted velük, elrendelted nekik a szabályzatokat (rendelkezéseket) és törvényt adtál nekik szolgád Mózes által” (Nehémiás 9:11-13).

Ezt a parancsolatot nem rendelte el az ÚR az újtestamentumi gyülekezetnek, mivelhogy most nem a tökéletességre jutott alkotás áll középpontban, hanem a tökéletes megváltás; nem a szombat szent nyugalmi napja, hanem „az örök nyugalom” Istenben. *„Mert ha Józsué valóban bevezette volna őket a nyugalom helyére, nem szólna Isten azután egy másik, egy későbbi napról. Következésképp Isten népének még fenntartatik a szombati nyugalom; aki ugyanis bement az Isten nyugalmába, az a maga részéről is megnyugodott a munkáitól, éppenúgy mint Isten is a magáétól”* (Zsid.4:8-10).

Pál apostol ezt írja az újtestamentumi gyülekezetnek: *„Ezért senki ne tartson (kétségbe vonható) ítéletet rajtatok ételért és italért, ünnep, újhold vagy a szombat miatt”* (Kol. 2:16).

Tekintettel az üdvtörténelemre, Isten már az Ótestamentumban rámutatott a hét első napjára, amely a szombtra következik, különösen összefüggéssel a zsenge-kéve bemutatásával: *„Az mutassa fel az ajándékozott a kévét az ÚR előtt azért, hogy kedvesé tegye azt nektek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap”* (3.Mózes 23:11).

„Errefel számoljatok a szombatra következő naptól, tehát attól a naptól, amelyen elviszitek a felmutatásra szánt kévét, hét teljes hetet. Ötven napot számoljatok a hetedik szombat utáni napig és akkor mutassatok be az Úrnak ételáldozatot az új gabonából” (3.Mózes 23:15-16). Ez volt a „pentecost, a pünkösd” ─ az ötvendedik nap. Az „első termése a búzának bemutatkozott” a Szent Szellem kitöltetésének pillanatában, tudniillik pünkösd napján (Ap.Csel.2); a „búzaaratás zsenge-kévéje” a Szent Szellem kitöltetése által egy testté lett keresztelve.

A Máté, Márk, Lukács és János evangélisták egybehangzó beszámolása szerint, a mi URUNK feltámadása a hét első napján történt (Máté 28; Márk 16; Lukács 24; János 20).

Pál apostolról az van tudósítva, hogy ő a maga részéről az úrvacsorát a hívőkkel a hét első napján ünnepelte meg: *„A hét első napján pedig (a szombat után), amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret,...* (Ap.Csel.20:7).

Sőt a különös gyűjtés is a hét első napjára lett megállapítva: *„A hét első napján mindegyikötök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.* (1.Kor.16:2). A Vasárnap megtartására – megünnepelésére azonban, nincs egy közvetlen parancsolat a Szent Írásban.

Igaz, hogy Isten elrendelte a szombat napját, nyugalom napjaként Izráel népének.

Igaz, hogy Isten a hét első napját, hasonlatosan bejelentette.

Igaz, hogy az ÚR a hét első napján feltámadott a halottak közül.

Igaz, hogy az ÚR még ugyanaznap beszélt az „Emmausi-tanítványokkal”.

Igaz, hogy az ÚR még ugyanaznap este leleplezte magát a tizenegy tanítványnak.

Igaz, hogy az ÚR, pontosan egy hétre reá, újra részt vett egy összejövetelen velük.

Igaz, hogy a hívőkké lettek, a hét első napján gyültek össze.

Igaz, hogy Pál apostol a hét első napján ünnepelte meg az úrvacsorát.

Igaz, hogy a hívőkké lett zsidók, a szombatot megtartották azután is éppenúgy mint azelőtt.

Igaz, hogy Konstantin megtíltotta a zsidóknak a szombat megtartását – megünnepelését.

Igaz, hogy Konstantin elrendelte a kereszténynek általánosan, a vasárnap megtartását nyugalom napjaként.

Nem igaz, hogy mindazok akik nem tartják meg a szombatot, magukon hordozzák a fenevad bélyegét.

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Nem igaz, hogy mindazok akik nem tartják meg a vasárnapot, magukon hordozzák a fenevad bélyegét.

Nem igaz, hogy Isten pecsétje a szombat megtartásában áll.

Erre utalóan nem találunk egyetlen egy Igeverset sem. Az »ÚR NAPJA« sem a szombat sem a vasárnap megtartását nem jelenti, hanem az ítélet rettenetes napja, amely már az Ótestamentumban be lett jelentve. És Isten pecsétje a Szent Szellem, nem pedig egy valamilyen nap (Efézus 1:13; 4:30 s.m). A fenevad bélyege összeköttetésben áll egy ember (nem egy nap) név-számával, ennek összértéke pedig 666 (Jel.13:18). Ezzel összefüggésben már írtunk más kiadványokban.

Az ezeréves békebirodalomban újra érvényben lesz a szombat: *„Azután odáig kell jusson, hogy havonként az újholdkor és hentenként szombaton eljön minden ember, hogy színem előtt leborulva imádkozzanak – ÍGY SZÓLT AZ ÚR”* (Ésaiás 66:23).

Ismert dolog az, hogy a mi URUNK és úgyszintén Pál apostol minden kedvező alkalmat megragadtak, a zsidóknak szombaton prédikálni. Ezt én is megtettem volna a magam részéről. Úgyszintén részt vettem volna minden olyan összejövetelen, amelyet a mi URUNK az Ő feltámadása után a hét első napján megtartott (Márk 16:2-9; Lukács 24:1; János 20:19-26).

Én a magam részéről egész életemben prédikáltam minden szombaton és minden vasárnap, amelyeken lehetőséget kaptam erre. Aki egy bizonyos nap megtartásához ragaszkodik, az fel kel tegye magának a kérdést, ha nem-e egy bizonyos hitfelekezetnek befolyása alatt áll, akik például a szombatot és nem Krisztust teszik főtémának, ahelyett hogy Isten beszédét hagyná érvényre jutni.

Isten rendeletei az Ő népe számára lett meghatározva

Valahányszor Isten elrendelt valamit az Ótestamentumban, csak az Ő szövetséges népére Izráelre volt vonatkozással. Amit Isten az Új-testamentumban mondott, csakis az ÚR Jézus Krisztus gyülekezetének érvényes. Az Ő gyülekezetében szolgálatba állított apostolokat, prófétákat, pásztorokat, tanítókat és evangélistákat (Efézus 4:11; s.m). A helybeli gyülekezetekben szolgálatba állította az Úr a véneket és az előljárókat, akik püspököknek is lettek nevezve, úgyszintén diakónusokat. A vének és diakónusok el lettek kötelezve arra, hogy házasok kell legyenek. Isten az Ő alkotási-rendhatározata szerint, a férfi oldalára állította az ő feleségét: *„Segítőtársat akarok teremteni neki”* Az asszonyoknak nem lett közvetlenül semmilyen szolgálat vagy hivatal adva (1.Tim.3; Tit.1; s.m).

A vallásfelekezetek valamennyien, valamint az egyházak mind, taníthatnak és tehetnek kényük, kedvük szerint mindent amit önmaguk meghatároznak. Előttem egy fénykép 18 asszonnyal rajta, az evangélikus-lutheránus papi palásttal beburkolva és ezenfelül azzal a püspöknővel a fénykép, aki elvált a férjétől. Az evangélikus egyház egyetértését és jóváhagyását nyilvánította mindezekhez a fejleményekhez, sőt mi több, jóváhagyják a férfiak közötti homoszexuális kapcsolatot is a püspökök esetében vagy a leszbikus kapcsolatot a püspöknők esetében, jóllehet mindez egyenes ellentétben áll Isten alkotási rendjével, sőt mi több ennél az Ő Üdvrendjével is.

Fel lett téve egy nagyon komol kérdés: Avagy el lehet-e választani Isten valamely szolgájának a házasságát? Alapjában véve nem, mert Isten gyűlöli az elválást. Csak abban az esetben ha az asszonyt a sátán rászedi vagy elszédíti arra, hogy az ügyvédhez ösztönzi menni, mert úgy véli, hogy szét kell romboljon, fel kell dúljon vagy kárt kell okozzon.

Isten legnagyobb embere sem tudja elhárítani azt, amit Isten maga nem hárít el, természetesen megakadályozni sem tudja azt. Mégis a sátán volt az, aki Évát lépre vitte és elcsábította; mindig is a sátán áll a csábítás mögött, aki házasságokat és családi kapcsolatokat feldúl, ő volt az, aki elpusztította Isten emberének, a Jób családját is. Ámbár az Úr Isten maga járt-kelt, jött-ment az Éden kertjében és hüvös alkonyatkor közösségben volt az első emberekkel, jóllehet Ádám is a közelben volt, mert a csábítás után Éva őt is részesítette a titkos gyümölcs élvezetében, mindennek ellenére bekövetkezett a bűneset. Ennek kihatása pedig végérvényes volt: Mindkét mag a halál áldozatául esett. A csábítás következtében mindnyájan bele lettek tépve a szellemi halálban is. Aztán egyesek áldozatot mutatnak be/hoznak mint Kain a saját megítélésük szerint, megint mások a magasztalás és tisztelet hódolat-áldozatát hozzák Isten Bárányának, aki Önmagát áldozatul adta miérettünk. Mindkét mag imádatot

mond, mindkét mag áldozatot hoz, mindketten ugyanazon dícsérő éneket énekeli, mindketten ugyanazokat a prédikációkat hallgatják, mindketten egy és ugyanazt a bibliát olvassák, mégis az egyik megmarad az ellenségeskedésben, miközben a másiknak része van a tökéletes megváltás megbékélésében.

A Megváltó az Ő megváltott gyülekezetében maga a Fő: egyedül Ő hoz intézkedéseket. Az Ő gyülekezetében Ő maga rendeli el a különböző szolgálatokat és az adományokat is Ő müködteti: *„hogy felkészítse és alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat végzésére, ... amig végül eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia felismerésének az egységére, a felnőtt férfiúságra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”* (Efézus 4:12-13). Evégett intéződik a figyelmeztetés a hívőkhöz, az elöljáróknak engedelmességet tanúsítani, *„mert ők örködnek lelkeitek fölött úgy, mint akik erről számot is adnak”* (Zsidók 13:17).

Pál apostol azt írja a bibliai istentisztelettel kapcsolatosan: *„Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nem lehet nekik megengedni, hogy beszéljenek, hanem alá kell rendelniük magukat, ahogyan a törvény is parancsolja”* (1.Kor.14:34). Tekintetbevétellel az Éva elcsábítására továbbá a magyarázat az apostol által: *„Ellenben nem engedem meg egy asszonynak sem a tanítást, sem azt, hogy a férfin uralkodjék; nem, hanem tartsa magát csendben vissza. Mert Ádám teremtetett először, Éva csak azután, és nem Ádám hagyta magát tévútra vezettettni, hanem az asszony került áthágásba, azáltal hogy hagyta magát elcsábítani.”* (1.Tim.2:12-14). Ez kemény és szigorú beszéd. Ki tudja meghallgatni? Ki tudja elviselni?

Az apostolnak szent kötelessége volt, mindazoknak akik az Úr gyülekezetéhez tartoznak, megmondani: *„Szeretném azért ha meggondolnátok, hogy minden férfinak a feje Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten”* (1.Kor.11:3). Továbbá azt írja az apostol: *„... mert nem is a férfi teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért”* (9.v).

Mindez persze nem felel meg a mai világunkba, és egy egyházban sem, de nem is nekik lett elrendelve. Az NSZK-ban 60 éve fennáll az egyenjogusági törvényszabály az asszony és a férfi között. Ez le van rögzítve az alapító-törvényünkben (az NSZK statútuma), és ez jó és helyes így. Mindazonáltal különbséget kell tennünk: Az egyik szabványosítja a földi-természetbeli életmenetet, a másik pedig megállapítja, ami a gyülekezetnek érvényes. Aki nem tudja a kettőt tisztán és világosan megkülönböztetni és különbséget tenni a kettő között, az szükségállapotba hozza nemcsak önmagát hanem másokat is.

Ennél a témánál fogva is igazolódik: Aki Istenből van, hallgat Isten beszédére. Maga a mi Urunk és Pál apostol is hivatkoztak az Ótestamentumra hogy felmutassák úgy a nőknek mint a férfiaknak az ő Istentől kiszabott rendállásukat.

Branham testvér különösen a hívő asszonyok esetében bírálta az erkölcstelenséget, hogy sminkeléssel a felismerhetetlenségig eltorzitják magukat és hogy (rövid)nadrágban járnak a nyilvánosság előtt. Ami az öltözetet/ruházatot illeti, ismételten utalást tett az 5.Mózes 22:5: *„Egy nő ne viseljen férfiholmit, férfi se öltözzék női ruhába, mert iszonyatosan utálja az Istened, az ÚR mindazokat, akik ilyeneket tesznek.”*

Pál apostol ismételten az Ó-testamentumra hivatkozik és a következő utalást adja például a Róma 7:2-ben: *„Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte.”*

Branham testvér különös hangsúlyt vetett az Istentől bevezetett házasságra és ezt mondta: **„Ha Isten valami jobbat adhatot volna a férfinak mint az asszonyt, bizonnyára megtette volna.”** Kiváltképpen az ő prédikációjában „Házasság és elválás” részletesen foglalkozott ezzel a témával.

Természetesen az üdvtörténelem csak úgy léphetett hatályba, miután az éden-kertben bekövetkezett a katasztrófa/a kár. Közvetlenül azután, miután a sátán, a régi kígyó, Évát elámította és elcsábította, az ÚR Isten nyomban Ígéretet adott, hogy az isteni mag is egy asszony által fog a világra jönni és széttapossa a kígyó fejét (1.Mózes 3:15).

Isten nem hárította el az itt bekövetkezett kárt sem, amit az ellenség előokozott, hanem megengedte azt, hogy a teljes Üdv és az isteni rend úgy a házasságban mint a gyülekezetben újra helyre legyen

állítva. Amint Ő maga parancsba adta, az Ő beszéde kiterjed az egész világba, és az eltárolt szellemi eledel még mindig ki van osztva.

A szellemi eledel szétosztása

„Az Úr az én segítségem (velem van az Úr), nem félek: emberek mit árthatnak nekem?” (Zsid.13:6).

Aki meg akarja érteni azt, ami most végbemegy az Ábrahám szellemi mag szerintiek között, az megfontoltan és szorgalmasan át kell olvassa Ábrahám, Izsák és Jákób történetét egész a József történetét is belevonva, különösen az 1.Mózes 37-től 50-ig tartó fejezeteket. Az 1.Mózes 12:10-ben ezt olvassuk: *„Amikor aztán egy éhinség támadt az országban, lement Ábrám Egyiptomba, hogy idegen jövevényként egy ideig ott tartózkodjék; mert súlyos éhinség volt azon a földön.”* Az 1.Mózes 26:1-ben ez áll: *„Aztán egy éhinség tört az országra, olyan amilyen már az Ábrahám idejében is egyszer volt; Ekkor elköltözött Izsák Abímélekhez, a filiszteusok királyához Gerárba ...”*

József gyűlölt volt az ő testvéreitől, mert látomást látott az aratás és a kévékről. Merényletet követtek el életére nézve, husz ezüstért. Ám azután bekövetkezett a nagy éhség és József kinyitotta a magtárt, testvérei pedig és a föld minden lakossa Őhozzá jött gabonát vásárolni (1.Mózes 41:56-57).

Kérlek olvassátok el magatok ezeket a fejezeteket, hogy megállapítsátok hányszor találnak megemlítést az élelmiszer és az éhinségi kifejezések. Ugyanaz az Isten, aki Ámós prófétán keresztül kijelentette: *„Nem, az én URAM, az ÚR Isten, semmit sem tesz addig, míg tanácshatározatát ki nem jelenti szolgáinak, a prófétáknak”* (Ámos 3:7), ezt is kijelentette: *„Bizonnyára tudjátok meg: jönnek még olyan napok« ─ így szól az én URAM, az ÚR Isten ─ »amikor éhséget bocsátok a földre. Mindazonáltal nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az ÚR igéjének hallgatására.”* (Ámósz 8:11). Ugyanaz az ÚR Isten, ismételten megparancsolta az Ő szolgájának és prófétájának William Branhamnak, az eledelt, tudniillik az ez időre szóló kinyilatkoztatott Igét, eltárolni. Ugyanaz az ÚR Isten, ezt mondta nekem: **„Én szolgám, bekövetkezik egy nagy éhinség; legyen gondotok afelől, hogy beszerezzétek magatokat élelemmel és céltartalékkal.”**

Amilyen bizonyos az, hogy Isten él, továbbá így folytatta az ÚR hozzám intézett beszédét: **„Legyen, hogy akkor a nép között állasz, és kiosztod az eledelt.”** Ugyanaz az ÚR Isten szolt hozzám, 1962 december 3-án Branham testvéren keresztül, amikor így szólt: **„Várj az eledel/táplálék kiosztásával mindaddig, amíg megkapod a hátralévőket is.”**

Én a magam részéről csak azt teszem, amit az Úr parancsolatban adott nekem és mindenki személyes döntésének áthagyom, hogy az üzenetet amelynek hordozója vagyok, elfogadja vagy visszautasítja, vagy inkább helyet ad a rágalmazásoknak, amely folyamatosan útat tör magának. Újra csak egy szó, amit az ördög csűr-csavarva elferdített. Branham testvér ismételten beszélt az érett búzaföldről, az aratásról és a kombájnról. Egy irásjel helytelen közbevetése által rosszul lett értelmezve egy megjegyzés.

Branham testvér a következőket mondotta 1964 december 12-én a prédikációban „az aratási idő”:

„Hallom a kombájn közelgését. A világ-egyház testületi tanácsa végrehajtja az elkölönítést.”

Angol nyelven így lett írva: „Hallom a kombájn közelgését, a világ-egyház testületi tanácsát. Ő el fogja különíteni ...” Az irásjel helytelen alkalmazása által, létre jött az átkozott tanítás, hogy a kombájn egyidejüleg az antikrisztust és a világ-egyház testületi tanácsát képviseli.

Evégett, azok a testvérek, akik Isten utolsó üzenetét hiszik és tanúvallomásuk szerint annak követői, nem vétkeztek volna annyira nagyon, ha nem lett volna leleplezve előttem a túlérett búzaföld és a kombájn és ha nem maga az ÚR adta volna nekem parancsba az érett gabona betakarítását. Viszont a sátán nem hagyta ki az ő rombolási kísérletét, hanem minden szellemből eredő ébredési mozgalom ellen támadást indított, hogy hatástalanná tegye azt. És ebben foglalatos lesz haladéktalanul a vég-ig ─ mindaddig, amíg mindnyájan felismerik őt és az ő eljárásmódját az ő álcázott tetteivel együtt és győzelmet nem aratnak rajta, azután pedig elragadtatnak és beteljesedik: *„Ezek legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyságtételük Igéjével, és nem kímélték életüket mindhalálig”* (Jel.12:11).

Mindazon szörnyü események ellenére, amelyek valahányszor bekövetkeztek, legyen az a fiúgyermekeken elkövetett gyilkolás a Mózes születésekor és a Krisztus születésekor, vagy az Izráel

népén, Isten szövetséges népén elkövetett több milliószoros gyilkos mészárlás, vagy ama kísérlet, az Ő gyülekezetét szétrombolni ─ a sátán tombol és dühöng mindazok ellen, akik Isten tulajdonai. Mindazonáltal a kiválasztottak nem hagyják magukat feltartóztatni sem az embergyilkos közvetlen cselekményeitől, sem a hírnévrontás, rágalmazás és a lélek-gyilkoló megfélemlítései nincsenek hatással rájuk; ők annál inkább kitartanak amellett, amit Isten végez az Övei között, amíg beteljesedik: *„Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülkerekedni; és azért többé nem volt maradása a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekségét; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek. Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: »Most lett a mi Istennünké az üdvösség, az erő/hatalom és a királyság, az uralmi-hatalom pedig az ő Krisztusáé (Felkentjéé), mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyságtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.«”* (Jel.12:7-11).

Pápai látogatás Izráelben

Benedikt XVI. pápa Izráelben tett látogatásáról, részletesen beszámoltak a tömegkommunikációs eszközök és a nemzetközi sajtó is. Figyelemre méltó, hogy a pápának eme vendéglátogatása csak a harmadik pápai látogatás egyáltalán a szent földön. Miközben VI.Pál pápa1964-ben tizenegy órán át Jeruzsálemben tartózkodott, még véletlenül sem vette az ajkára az „Izráel” vagy „zsidó” szavakat. Majd csak 1965-ben hatálytalanította a katólikus egyház a zsidók ellen ama vádemelést, miszerint a zsidók Isten-gyilkosoknak lettek besorolva; ez a vádemelés 2000 éven át ürügyül szolgált a zsidók elleni üldözéseknek, tömeggyilkosságoknak, pogromoknak, erőszakoskodással járó hajszának, száműzetéses kilakoltatásnak, kényszerkeresztségnek és végül is a holocausztnak. II.-ik János Pál pápa, csak 50 kilóméternyi távolságra lakott Auschwitz-tól, amikor még papi szolgálatát végezte Lengyelországban; ő legalább hátrahagyott egy a zsidó néphez intézett „nyilt levelet” a siratófalnál tett látogatásakor 2000-ben, amelyben az ő egyháza nevében bocsánatot kér a zsidókkal szemben elkövetett bűncselekményekért.

A Német pápa programmja természetesen már előre ki volt tűzve, az ő megérkezésétől május 11-étől egészen az ő bucsúzásáig május 15-én 2009-ben, úgyszintén az ő 28 előre elkészített beszédeinek a tartalma, amelyeket különböző állomássain tartott. Az Izráeli kormány és a Vatikán megállapotdtak abban, hogy a pápa az ő helybeli megtekintései folytán, lemond a „Hall of Shame” meglátogatásáról, ahol fel van függesztve XII.Piusz pápa képe. Ehelyett beszédet mondott „a megemlékezés csarnokában”, a hallgatók között voltak haton, akik a holokausztot átélték. Mindazonáltal az ő beszédében nem említette meg sem az ő elődjének XII.Piusz pápa szerepét a Náci-nemzetszocializmus ideje alatt, sem az egyház állásfoglalását vagy hozzáállását. Úgyszintén arra sem volt képes, hogy egy szót is mondjon a zsidógyűlöletről, az ellenszenvről a zsidókkal szemben az egyháztörténelem folyamán és a számtalan bűncselekményeket sem volt képes megemlíteni, amit „Isten nevében” elkövettek a zsidókon, nem is beszélve egy bocsánatkérésről. A köztudomásúan jól ismert „Der Spiegel” hetilap, amaz egészen új, aktuális esemény háttéréből becsüli fel a pápa látogatását, a május 18.2009 kiadásában, ami a holocauszt-tagadó és „Piusztestvériség”-hez (katólikus hagyományőrző papsági egyesület) tartozó Williamson-nal kapcsolatos. A hetilap megállapítja az ő cikkében, hogy a Pápának az iszlámmal való dialógus/párbeszéd minden bizonnyal könnyebben esett volna mint a zsidósággal.

A Vatikán már 1947-ben felvette Egyiptommal, az első iszlám állammal a diplomatikai kapcsolatokat, 1953-ban Törökországgal. Izráel érvényben lévőnek kellett tekintse először a PLO-t és a Palesztin államnak egy önkormányzatot kellett kilátásba helyezzen, mielőtt a Vatikán végülis 1993-ban hajlamos volt, Izráellel diplomáciai kapcsolatokat felvenni.

A mostani pápai látogatás eredményeként, a Jordániai király a pápa utolsó látogatásának napján közhírré tette a Közel-Keleti béke megoldásának nyitját.

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

„A háború-, gyilkolás-, és rombolással szemben, nem marad más hátra, mint egy két-állam-létesítését lehetségessé tenni. A feltétel az, hogy Izráel visszavonul, az 1967-es határvonalai mögé. Ebben az esetben mind az 57 arab-muzulmán állam kész lenne Izráel államát elismerni és diplomáciai kapcsolatokat felvenni.”

Tény az, hogy 1967-ig nem is létezett egy Palesztin állam, csak Transzjordánia létezett, amely Jordánia Királyságához tartozott. 1967 óta pedig, Izráel államának egy részét képezi, az időpontig Jeruzsálem egy osztott város volt: Kelet-Jeruzsálem Jordániához tartozott, Nyugat-Jeruzsálem pedig Izráel államához.

2009, május 22-én meghirdette Benjámin Netánjahu, Izráel miniszterelnöke: „Jeruzsálem várossa soha nem lesz többé egy szétosztott város. Az egyesült Jeruzsálem Izráel fővárossa.”

Mióta kiválasztotta Isten Ábrahám, Izsák és Jákób által Izráel népét, az Ő Szövetséges népe gyanánt, irigység és féltékenység tölti el a népeket mind, Izráel népével szemben. Ez a beállítottság továb folytatódott a Konstantin napjai óta az úgynevezett keresztény korszakban és a Mohamed napjai óta az iszlámban is mind a mai napig. Izráel népének fennállási jogosultsága már mindig is kétségbe van vonva és a legtöbben elutasítják maguktól. Nem létezik az az állam az egész föld kerekségén, nem létezik az a főváros az egész föld kerekségén, amelyek fennállása fölött annyi nézeteltérés és vitatkozás folytatódna mint Izráel és Jeruzsálem fölött, úgy politikai mint vallási szinten. Ez valóban összefüggésben áll a biblia végidőre vonatkozó próféciájával. Egész a végen, valamennyi népek mind össze fognak gyülni Jeruzsálem ellen, ám akkor közvetlenül a mennyből beleavatkozik és közbelép Izráel Istene az események lezajlásába.

A „Westdeutsche Zeitung” (Nyugat-német napilap) a következő felírattal ecsetelte az Amerikai elnök Barack Hussein Obama látogatását Kairóban: „Salam alaikum ─ Obáma karjaiba veszi az iszlám világot.” Igenis, a valóságban már csak mindig a béke forog szóban, éspedig közvetlenül Jeruzsálemmel kapcsolatosan. Obáma elnök, aki az ő 11-ik életévéig mint szunítai muzulmán nőtt fel Jakartában, az ottani mecset rendszeres látogatója volt, azáltal hogy felesége Michelle-t követte, a kereszténységnek szentelte oda magát ─ hangsúlyozottan: nem Krisztusnak, hanem a kereszténység ügyének szentelte figyelmét. Az Olaszországban tett látogatása nyomán Július 10-én, a G8-as csúcstalálkozó alkalmából, már hónapokkal azelőtt, eltervezte az ő találkozását a pápával. Ő az alkalmas ember, hogy a keresztények és a muzulmánok között közvetítő szerepet vállaljon a kibékítés tekintetében és Benedikt pápával együtt hatalmi szóval közbe fog lépni a két-állam-létesítése érdekében.

Az Izráellel kapcsolatos bibliai ígéretek beteljesedésüket találják már a mi időnkben, és mindazok akik Istenfélelmet tanúsítanak, tiszteletben fogják tartani. *„Én ki akarlak hozni benneteket a népek közül, össze akarlak gyüjteni benneteket valamennyi országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre.”* (Ezékiel 36:24). Ez az ígéret máris beteljesedett szemeink előtt. A következő Igeversek pedig nemsokára tény és valóság lesz: *„... összegyűjtök minden népet és levezetem őket a Jósafát völgyébe, és ott ítéletet tartok fölöttük az Én népemért és az Én tulajdonomért Izráelért, mert szétszórták a népek közé tulajdon népemet, Izráelt, és felosztották országomat”* (Jóel 4:2). Isten a saját országának mondja azt az országterületet, amelyet Ő maga osztott fel Izráel tizenkét törzsének. Amennyire bizonyosan írva áll ami itt írva áll, annyira bizonyos az is, hogy ítéletet fog tartani mindazok fölött, akik az ő országterületét felosztják és egy két-állam-létesítését követelik, mindenek ellenére, legyen az az Amerikai Egyesült Államok elnőke vagy a pápa vagy bárki más.

Az egyesült Európa
Az utolsó világbirodalom

Egy nappal a G8-országok csúcstalálkozója előtt Olaszországban, XVI. Benedikt pápa közhírré tette az ő enciklikáját (pápai pásztorlevél) az ún. „Caritas in Veritate”, magyarúl „Szeretet az Igazságban”. A G8-as csúcstalálkozók figyelmét egészen leköti a gazdasági- és a pénzügyi válság. Eme válság kiküszöbölésére a pápa egy „világterjedelmü politikai joghatóságot” indítványoz az ő pápai körlevelében. Minden kudarcot vallott, még az ENSZ (Egyesült Nemzetek Szervezete) is;

következetesen most már nem esik többet szó az új világ-rendről, de annál inkább egy világterjedelmü politikai joghatóságról. Mindenki be lesz véve a csónakban, Oroszország is, de hiszen az Egyesült Európa 75 százaléka, túlsúlyban rá van utalva Oroszország energiaellátására.

Amikor 2010 Január 1.én hatályba lép a Lisszaboni szerződés, meg lesz választva az Európai Unió (EU) első elnöke. Az ő hivatalban lévő ideje két és fél évre van megszabva. Minden ország, legyen az nagy vagy kicsi, állít egy komisszárt (megbízottat). Ezek a megbízottak választanak aztán egy „magasrangú képviselőt”, akinek a feladata abban áll, hogy képviselje az EU-t külügyminiszterként. Mégis az amit Benedikt igényel, messzire meghaladja ezt a keretmegállapodást. Ez a „világterjedelmü joghatóság” befolyást gyakorol majd minden területen, úgy a vallás területén mint a politikai területen vagy a gazdasági területen is. Ebben is egyértelmüen felismerjük, a biblia végidőre szóló próféciáit, hogy kézenfekvően és szemlátomást alakot ölt.

Összefoglalás

Isten előtti közvetlen felelőségből, kötelezettségnek tartom még néhány dologra utalást tenni. Éppen elolvastam a Branham testvér által tartott két prédikációt „Istennek egy szolgálatot tenni az Ő akarata nélkül”, egyik 1965, július 18. lett tartva és a másik 1965, november 27., és arra a következtetésre jutottam, hogy nem tartóztathatjuk magunkat fel azzal, hogy megállunk a Branham testvér elönkbe állított példáinál, legyen az a Bálám varázslata, legyen az a Kórah hordája vagy legyenek azok Jannész és Jambrész (egyiptomi varázslók), hanem meg kell tanulnunk ebből a nagy leckét. Amikor Dávid a Szövetség ládáját Jeruzsálembe akarta szállítatni, anélkül hogy az ÚR ezt parancsolatba adta volna neki, megbotlottak az ökrök és Uzza, aki résen állt és a Szövetség ládáját meg akarta védelmezni a leeséstől, életével kellett fizessen.

Mi köszönettel lettünk volna iránta, hogy a kellő pillanatban nyomban kész volt beavatkozni, de nem úgy Isten, Ő nem nyilvánított köszönetet, hanem halállal büntetett. És miért? Mert Ő maga adta rendelkezésbe, hogy a Szövetség ládáját csak a papok hordozhatják a Lévi törzséből (5.Mózes 10). Minő egy bámulatos és óriási lecke!

Most nem egy új rendezvényekről van szó, nem egy új szekér-/hintó-/ vagy kocsiról, nem is új kinyilatkoztatásokról, hanem figyelmet szentelni Isten embereinek, akiket maga az ÚR bízott meg azzal, hogy az Ő Szövetséges Igéjének a hordozói legyenek. Különösen megfigyelhető ez a Józsué esetében, a 3. fejezetben, a jordán átkelésekor, és a 6. fejezetben a Jerikó elfoglalásakor, amikor a falak összedőltek. Isten csak akkor kezeskedik a győzelemről, ha mindent pontosan az Ő beszédének az alapján és az Ő parancsolatainak megfelelően cselekszünk.

Mi számunkra a következtetés az Írás eme tanulságos leckéiből és a Branham testvértől idézett példákból? Mózes és a próféták valamennyien, mindnyájan részesültek Isten megbízásában. Tekintettel az Új-testamentumra, Keresztelő János is egy közvetlen megbízatásban részesedett. Péter apostol is egy különös megbízatásban részesedett. Igenis, és Pál apostol egy egészen különös megbízatásban lett része, tudniillik hogy a pogányoknak az Evangéliumot hírdetni (2.Tim.4:17). Erre nézve küldetést kapott. Vegyük például a „küldetés” kulcsszót, amely hozzátartozik egy valódi megbízatáshoz.

„És hogyan prédikáljon nekik valaki, ha nem küldettek el erre nézve?” (Róma 10:15).

„Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz, vezesd ki népement, ...”(2.Mózes 3:10).

„... Így szólj az Izráel fiaihoz: »A VAGYOK« küldött engem hozzátok.” (2.Mózes 3:14b).

„Majd a Mindenható-ÚR szavát hallottam, aki ezt mondta: »Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?« Én ezt mondtam: »Itt vagyok, küldj el engemet!«” (Ésaiás 6:8).

„Az ÚR azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy még fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek és hirdesd mindazt, amit csak parancsolok!” (Jeremiás 1:7).

„Bizonnyára legyen tudtotokra: Én majd elküldöm angyalomat (követemet), aki egyengeti előttem az utat.” (Malakiás 3:1).

„Bizonnyára legyen tudtotokra: Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRNAK nagy és félelmetes napja. ...” (Mal.3:23 v. Mal.4:5).

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

Branham testvér kihangsúlyozottan mondja, sőt az abszolútumot ki lehet hallani az ő beszeideiből: **„Isten nem változtatja meg az Ő gondolkodásmódját, az első döntése tökéletesen helyénvaló”** (1965 nov.27-én tartott prédikáció).

Egy küldetést pedig megcáfolni és visszautasítani, amit a Mindenható maga mondott ki hangosan és határozottan, össze lehet hasonlítani azzal, hogy valaki szembe akarja Őt köpni, emberi gyarlósággal megvádolni Őt. Az megtörténhet, hogy egy bizonyos szolgálatra elrendelt küldött, olyan megpróbáltatásokon kell általmennie, mint senki másnak. Ám ezzel azt állítani, hogy az ő elhivatása vagy küldetése kétségkívülien autentikusan hiteles és megfelel a valóságnak, de az ő szolgálatát nem folytathatja továbbá, ez hasonlatosan egy istenkáromlással egyenértékü nyilatkozat.

Istennek eredeti kinevezése és elrendelése örökérvényü marad. Ő soha nem változtat az Ő döntésein. Erre Dávid a legjobb példa. Aztán látjuk az ő fiát Absalont, akinek a maga részéről van három fia és egy leánya és aki gondoskodik arról, hogy Dávid el kell hagyja Jeruzsálemet. Aztán gondoskodik arról, hogy a legnevezetesebb embereket a saját befolyása alá kerítse, azután kikiáltatja magát királynak Jeruzsálemben. Párhuzamosan az említett eseményekkel, Dávid ki van gúnyolva, szitkozódás és ócsárlás éri, sőt Simei el is átkozza őt, kővel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgáit, Dávidnak pedig tovább kell mennie sírva és a legmélyebb megvetések között az ő útján. A fájdalom, amit a saját fia kirót reá, végzetes volt. Mégis elérkezett ama pillanat, amelyben Dávid elfoglalhatta az ő Istentől kiszabott rendeltetési helyét ─ minden másegyébb azelőtt a megpróbáltatáshoz tartozott. Sőt ő ki tudta mondani a maga részéről: *„...Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki”* (2.Sámuel 16:11). Krisztus is, Dávidnak a fia a maga részéről így imádkozott: *„Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek!”*

A becsületsértés és rágalmazás érvényét veszítette: „... avagy nem tudjátok-é, mi mindent cselekedett az én Atyám?”, ellenben Isten döntvénye tökéletes volt és fennmaradt, és Krisztus, ami URUNK, még a biblia utolsó fejezetéig is, Dávid fiának van megnevezve.

Azt állítani és erősíteni, hogy Isten egy elhivatást, egy megbízatást, egy küldetést visszavon, szánszándékos Istenkáromlás.

Ha Istennek a mi időnkben, a hatezer év eltelte óta a legfonotsabb időszakaszban, nem lenne egy közvetlen terve velünk és ki-ki tehetné azt, amit éppen jónak lát, éppen úgy lenne mint a Bírák idejében, amikoris mindenki úgy járt el, amint maga jónak látta.

Elvégre Isten megígért egy prófétát és be is váltotta az Ő ígéretét, azáltal hogy elküldte őt. Ugyancsak Isten ígéretéhez tartozik az is, hogy az üzenet, amellyel meg lett bízva, megelőzi Jézus Krisztus második visszajövetelét. Isten maga gondoskodott arról, hogy én magam személyes összeköttetésben lehettem Isten ezen emberével 1955-től 1965-ig. Az ezidőből származó 21 levelet mind megtartottam. Maga Isten vezetése- és tervében állt az is, hogy őszinte szem- és fültanúként részt vehettem az ő összejövetelein.

1958-ban felismertem Isten kegyelme révén az ő elhivatásának és küldetésének üdvtörténeti jelentőségét. 1962-ben igazolta Branham testvér a maga részéről egy látomás alapján, amiszerint ismertetve lett vele, amaz isteni elhivatás, az Igét hirdetni és a szellemi eledel kiosztásáról gondoskodni. 1966 áprilissában, ama szomorú temetkezési ünnep estvéjén, megemlékeztetett a mi hűséges Urunk ama szavakra: **„Most elérkezett a te időd, városról városra menni, és az ezidőre szóló Ige-üzenetet az egész világgal megismertetni.”** Ezt azóta tőlem telhetően teljes bevetéssel végeztem.

Ő, aki kimondta azt, hogy: **„ÉN el foglak <u>küldeni</u> téged más városokban”,** tudatában volt annak, amit tesz, és gondoskodott arról hogy egynéhány millió ember meghallgassa az Ő beszédét, ajkamról.

Na már most a komoly kérdéshez, amely ismételten fel van téve: Avagy létezet-e a Branham testvér idejében még egy evangélista, akinek része lett volna ugyanabban az elhivatásban, ugyanabban a küldetésben? A felelet: Nem! Léteztek azonban számtalan megtestesült utánzók. Hasonlatosan fel van téve a kérdés: Létezik-e most, ezidőben még egy ember az egész föld kerekségén, aki saját anyanyelvén halotta volna az Úr mindent átható hangját és egy közvetlen az üdvtörténethez fűződő megbízatást kapott volna? Erre a kérdésre, én a magam részéről nem tudok feleletet adni, de mindenkinek jogában áll, valamennyi vándorprédikátort, ezzel a kérdéssel szembesíteni. És ha nem

tudja előterjeszteni valaki az ő küldetését/megbízatását, sok szól amellett, hogy indokoltan feltegyük a következő kérdést:

Ki bízta meg a testvéreket? Avagy elegendő az, hogy elegendő dollárral rendelkeznek ─ lehet ez ausztráliai, új-zelandiai, kanadai vagy amerikai dollár? Hogyan lehet őket besorolni az Ige és a Branaham testvér prédikációi alapján, ha senki nem bízta meg őket és senki nem küldte el őket? Létezik-e egy is közülük, aki meg tudná adni megbízatásának idejét és óráját, napját és helyét, vagy az ő elhivatását részletelni tudná? Avagy nem-e alkalmazható itt az, amint Branham testvér mondotta: Istennek egy szolgálatot tenni, anélkül hogy az Ő akarata lenne?

Elérkezett az ideje annak, amikor a biblia végidőre szóló üzenete, Isten közvetlen akaratán alapozva legyen hírdetve és Isten népe Isten akaratában legyen bevezetve. Mindenkinek el kell folglalnia álláspontját Isten oldalára állva, ahhoz hogy valóban a menyasszony-gyülekezetben találtasson. Csak ott, ahol egyedül az Ige érvényesül, ott egyszer s mindenkorra véget ér a félrevezetés és a félremagyarázat. Jézus Krisztus gyülekezete lépésről lépésre egyensúlyozottságba kell kerüljön most, Isten Igéjével tökéletes összhangba kell kerüljenek. Időnkben is létezik egy Istentől kimondott közvetlen küldetés és a mireánk bízatott Evangélium beszabályoz, hozzáigazít és megteszi azt, amiért Isten küldte azt.

„Mert felmagasztalja magát az ÚR, mint a Perácim-hegyen, megremeg haragjában, mint a gebeóni völgyben, hogy véghezvigye művét ─ egy idegenszerű művet ─ és elvégzi munkáját ─ egy rendkívüli munkát” (Ésaiás 28:21).

„... mert az Ő szavát beteljesíti az ÚR a földön, amelynél fogva a történést kétségtelenül biztosan és szakadatlanúl végrehajtja” (Róma 9:28).

„Az Ő hangja megrendítette akkor a földet; most azonban ezt az ígéretet adta: »Még egyszer megrendítem nem csak a földet, hanem az eget is.«” (Zsid. 12:26).

Az ÚR áldjon meg benneteket gazdagon

Isten megbízásából munkálkodva

Frank testvér

Zur Bild:

A fényképen egy összejövetel látható Romániában, 2009 augusztus 23. A bibliai végidőre szóló üzenete meghallgatására, több ezer bibliai hívők összegyültek, Isten igaz beszédét hallgatni és áldásban részesedni.

Zur Bild mit der Statistik:

Függelékként bemutatunk egy táblázatot a felfoghatatlan holokausztról. Ezekben feltűnik az, hogy mind a hat gáz- és haláltábor a katólikus Lengyelországban volt.

Elégségs volt két év, 1939-től 1941-ig, hogy a borzalmas pusztító- vagy gyilkossági táborokat felépítsék. A 6 millió lemészároltak között 1,5 millió gyerek volt.

A holokauszt története mindenki előtt ismert, mindazonáltal hadd szolgáljon magyarázatul és vezesse szemünk elé annak nagyságrendjét, ami valóban történt.

2000 év után, most haladja meg először az Izráelben élő zsidó lakosság azok számát, akik szétszórtan élnek a diaszporában.

„De a Sion hegyén menedék lesz, szent hely lesz az, Jákób háza visszanyeri bírtokát.” (Abdiás 17).

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz“

(Zsid.13:8)

„Ezt mondja a Seregek URA: »Bizonnyára tudjátok meg: Én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az Én népem lesznek, Én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán«” (Zakariás 8:7-8).

Zur oberen Bild auf der Rückseite:
Egy összejövetel Madagaszkárban, 2009 augusztus 16.

Zur unteren Bild auf der Rückseite:
Egy összejövetel Johanneszburgban, 2009 augusztus 17.

„… éppen így áll Igémmel is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem csak azután, miután véghezviszi, amit akarok, és elérte annak célját, amiért küldtem” (Ésaiás 55:11).